



Hlášení pro konzervativce: Ústava vás nezachrání

Autor: Gregory Hood

Američtí konzervativci jsou typičtí svou až dojemnou vírou ve schopnost písemných záruk a právních norem zachovat tradiční svobody. Tato důvěra v legalismus má pravděpodobně mnoho do činění s jejich anglosaskými geny a tradicí, jak ale demografická situace rychle temní, budou tyto papírové záruky základních práv stále častěji ustupovat přáním kmenově smýšlejících nebělochů. Reakce amerických konzervativců se dost možná projeví ještě pevnějším upnutím se k zakládacím dokumentům americké státnosti aneb „Pořád mi ještě zůstala Ústava“, jak praví populární mem. I letmý pohled na aktuální vývoj v Jižní Africe však naznačuje, jak snadno dokáže demografická změna smést a odváť i ty údajně nejsvětější ústavní záruky.

Jihoafrické Národní shromáždění nedávno drtivou většinu schválilo vytvoření výboru pověřeného sestavením návrhu ústavních změn, jež by umožňovaly vyvlastnění půdy bez náhrady. Jeden z poslanců za stranu Bojovníci za ekonomickou svobodu (EFF) během debaty prohlásil: „Běloši, váš čas vypršel.“

Nejvyšší jihoafrický soud zamítl procesní stížnost farmářské lobbistické skupiny Afriforum, která touto cestou usilovala o zastavení reformy. Autoři návrhu vyzývají parlament, aby „výslovně zakotvil v ústavě dosud jen nepřímou obsaženou legitimitu vyvlastnění půdy bez náhrady coby metody pozemkové reformy s cílem napravit historické křivdy, způsobené neoprávněným zábořem půdy. Toto opatření má většinou Jihoafričanů zajistit spravedlivý přístup k půdě, a tak jim umožnit stát se produktivními účastníky na vlastnictví, potravinové soběstačnosti a zemědělských reformních programech.“

Formulace o „spravedlivém přístupu“ a nápravě „historických křivd“ naznačují, že na pořadu dne už realisticky je i nepokryté přerozdělování bohatství. A protože běloši v Jižní Africe i dnes vydělávají na hlavu více než jejich černošští spoluobčané, kritizují tamější politici „bělošský monopol na kapitál“ a naznačují nutnost dalšího, ještě důslednějšího přerozdělování. Černošská většina dlouhodobě požívá výhod zákonem stanoveného upřednostňování na pracovním trhu i ve vzdělávacím systému. Následkem této „pozitivní“ diskriminace se pro mnoho bělochů z nižších vrstev stalo nalezení zaměstnání **prakticky nemožným**. Zábor půdy navíc nejspíš není konec, ale pouhý začátek programu přerozdělování. Konfiskace půdy s rasovou nerovností totiž rozhodně neskončí. Proto už se rozběhly debaty o zavedení nové „daně z bohatství“. V jihoafrickém kontextu to znamená přesun bělošského bohatství černochům. Běloši, kteří přijdou o své domovy i farmy, by si ale podle jednoho z představitelů EFF neměli příliš stěžovat, protože „půda jim ve skutečnosti stejně nepatří“.

V Zimbabwe vyhnaly Mugabeho pozemkové „reformy“ bělošské farmáře ze země a vyvolaly tak hospodářský kolaps. Podle jihoafrické vlády ale budou výsledky jejich postupu odlišné, protože půjde o legální a transparentní proces, nikoliv o obležení a zábor farem agresivními hordami. Jižní Afriku pravděpodobně nečeká chaos zimbabwského stříhu, jelikož vláda Cyrila Ramaphosy úzkostlivě poskytuje veškeré možné záruky mezinárodním věřitelům a trhům. Proto zřejmě zajde jen tak daleko, aby neriskoval úplný chaos.

Přesto by snad jen ten největší naivka očekával, že by naprosto zkorumpované jihoafrické politické vedení nepřihrálo svým kamarádkům a politickým spojencům nějakou tu „malou domů“. Julius Malema, jehož strana EFF po vyvlastnění bez náhrady volala nejhlasitěji, čelí obviněním z krácení daně a korupce. Straně se nevyhnul ani **skandál** spojený s vytunelováním banky, zřízené na pomoc chudším vrstvám obyvatelstva JAR. Jak poznamenali **Sam Mkokeli a Amogelang Mbatha** ze zpravodajského webu Bloomberg, politici z řad ANC i EFF dávají okázale na odiv vlastnictví přepychového zboží a žijí v těch nejdražších čtvrtích.

Konzervativní a zájmům kapitálu nakloněná bělošská vláda, která počátkem 90. let předala moc v zemi Africkému národnímu kongresu Nelsona Mandely, o takovýto výsledek jistě nestála. Vládnoucí Národní strana F. W. de Klerka se vzdala moci výměnou za garance ochrany kapitalistického systému. V rámci této „**emancipační směny**“ mělo být zakotveno uznání bělošského vlastnictví půdy, zachování soukromého vlastnictví dolů i dalších klíčových odvětví či embargo na hromadné přerozdělování bohatství. Znamenalo to mj. zaplatit při jakékoliv pozemkové reformě za bělošskou půdu tržní cenu. A přestože považoval **Nelson Mandela** pozemkové reformy za svou prioritu, ani on nemluvil o nepokrytém záboru. Placením

spravedlivé ceny se však jihoafrické vládě své redistribuční cíle naplnit nepodařilo, a tak se nyní zdá se rozhodla s placením skoncovat.

Kdyby konzervativci zodpovědní za kapitulaci bělošské Jižní Afriky, mohli nahlédnout do budoucnosti, pravděpodobně by se své země tak snadno nevzdávali. F. W. de Klerk v rozhovoru pro **Council on Foreign Relations** v roce 2004 vyjádřil naději v budoucnost Jižní Afriky, která se podle něj „drží správně vyvážené hospodářské politiky, bojuje s inflací a podniká náležité kroky k vytvoření adekvátní základny pro trvalý ekonomický růst“. Jako správný neoliberal mává nad možným nebezpečím touhy jednotlivých etnických skupin po sebeurčení rukou se slovy „vždyť jsme přece jedna ekonomika“.

Tato oddanost HDP namísto přežití a budoucnosti vlastních lidí vlastně je zcela v souladu s tím, co bychom my bělošští aktivisté od lidí de Klerkova typu čekali. Jako další důvody k optimismu zmínil mj. „ústavní garance, dodržování ústavy“ a „všeprostupující dobrou vůli mezi všemi národy Jižní Afriky, jakési odhodlání zajistit, aby nová Jižní Afrika fungovala“.

A přestože sehrál de Klerk hlavní roli v nastolení černošské dominance na jihu Afriky, odměnou jsou jen stále smělejší útoky na jeho osobu. V roce 2016 tak vyzvalo „Fórum pro antirasistickou akci“ v reakci de Klerkovy stížnosti na protibělošský rasismus k jeho stáhnutí za ty kroky podniknuté v úřadě, na něž se nevztahuje amnestie. O rok dříve de Klerk **odsoudil** snahu odstranit sochu Cecila Rhodesa z koleje Oxfordské univerzity Oriol. Neopomněl dodat, že Afrikánci mají důvodů nelásky k Rhodesovi více než kdokoliv jiný.

Strana EFF odpověděla výzvou k odebrání jeho Nobelovy ceny za mír, již de Klerk obdržel společně s Nelsonem Mandelou. A co se „dobré vůle“, v níž de Klerk kdysi viděl takové naděje, týče: v zemi nabývají na vlivu i síle hnutí, ve srovnání s nimiž působí i EFF ještě poměrně umírněně. Hlavní mluvčí skupiny Black Land First nedávno **vyhlásil** za „zločin“ samotnou existenci bělochů v Jižní Africe.

V červnu roku 2018 de Klerkova nadace **odsoudila** politiku vyvlastňování bez náhrady s tím, že může rozpoutat „politickou nestabilitu a vést dokonce až k anarchii“. Těžko si však představit, že by dnes ještě někoho de Klerkova slova skutečně zajímala. Vzdal se přece moci výměnou za papír, potištěný vzletnými slovy. Podobně neplodné jsou i **rozhořčené námitky** šéfa poslanců strany Demokratická aliance Johna Steenhuisena, že plánované ústavní změny prý nesplňují náležité procesní požadavky. V politice platí, že strana, která činí procesní výtky, zpravidla bývá ve slabší pozici. Když se tak černošské elity už nemusejí ohlížet na bělošské veřejné mínění doma, může se Africký národní kongres s lehkým srdcem rozžehnat i s ústavními omezeními.

Američtí konzervativci by se příliš neměli opájet vírou, že „tady se to stát nemůže“. V budoucnu si totiž lze poměrně snadno přestavit, jak se v prázdném plénu osamělý republikánský politik ohání svou kapesní Ústavou, zatímco stále více Třetí svět připomínající legislativa jako na běžícím pásu schvaluje omezení svobody slovy, proti bělochům namířené daně a nekonečnou sérii zákonných výsad pro nebělochy. Zdrojem moci není kus papíru ani záruky politických protivníků.



DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Vychází z odhodlaných politických koalic, sjednocených za předáky odhodlanými bojovat za jejich zájmy.

Jihoafričtí běloši byli zrazeni politiky jako F. W. de Klerk, kteří si peněz a uznání mezinárodního společenství cenili více než vlastního národa. Následkem jejich zbabělosti a chamtivosti teď však mohou bílí Jihoafričané ztratit obojí. Jejich vůdci předali kontrolu nad jejich osudem do rukou jiných, a tak byli běloši vydáni na nemilost černošských předáků, kteří je plánují pod pláštěm vetché legality okrást a zničit. Nakonec však pro Afričany zůstává jedinou cestou k bezpečí a prosperitě znovu se chopit vlády nad svým vlastním osudem. K tomu ale nejprve musejí vědomě přijmout svou vlastní identitu jedinečného lidu a následně si vytvořit a ubránit svou vlastní domovinu.

Úvaha Gregory Hooda **Attention, Conservatives: The Constitution Won't Save You** vyšla na stránkách American Renaissance 20. prosince 2018.